28/08/2019

Η ιστορική Μονή του Τιμίου Προδρόμου στο Ακριτοχώρι Σερρών

/ Ιερές Μονές

Στις παρυφές του Μπέλες, ένας ιστορικός τόπος μετατράπηκε σε οχυρό πνευματικών αγώνων και ουρανοδρόμων αναβάσεων-Όταν ρώτησαν οι Ιεροσολυμίτες τον Πρόδρομο να τους ειπεί για τον εαυτό του, ποιος είναι, εκείνος απάντησε: «Εγώ φωνή βοώντος εν τη ερήμω». Μέσα στην τραγωδία της ανθρώπινης αθλιότητας, έρχεται η παρήγορη φωνή του Προδρόμου· ο λύχνος του φωτός, ο εωσφόρος, ο του Ηλίου Πρόδρομος αποφαίνεται τόσο ταπεινά!

Μια τέτοια φωνή εν τη ερήμω της χώρας των Ακριτών βοά και στις μέρες μας. Είναι η Μονή του Τιμίου Προδρόμου του Ακριτοχωρίου.

Η χώρα των Ακριτών! Η καρδιά του Γένους μας σκιρτά στο άκουσμα των Ακριτών και μάλιστα αυτού του ενός Διγενή, που δεν δίστασε να τα βάλει με τον χάρο, με

τον άρχοντα αυτού του κόσμου. Ο θρύλος τον θέλει να μένει αιώνια στα μαρμαρένια αλώνια, παλεύοντας με τον θάνατο και την φθορά και η πλάκα του μνήματός του να τον ανατριχιά. Η πίστη και το γένος, χέρι με χέρι.

Ο Πρόδρομος και οι Ακρίτες μυσταγωγοί της Μονής. Μυσταγωγοί σ᾽ αυτά που τελούνται εκεί ως πρόγευση ταπεινής αθανασίας από την ακριτική έρημο, μήνυμα ζωής στην ερημία των πόλεων.

Τα Μοναστήρια όσο ποτέ άλλοτε διαδραματίζουν ένα καθοριστικό ρόλο στην ζωή της Εκκλησίας και του κόσμου ολόκληρου.

Ο Γέροντας της Μονής διέβλεψε αυτήν την ανάγκη και ετόλμησε να ξεκινήσει την δημιουργία μιας Μονής, στις παρυφές του Κερκινείου όρους (Μπέλες), στο Ακριτοχώρι Σιδηροκάστρου. Ένας τόπος γεμάτος μνήμες, γεμάτος μάχες ενάντια στον εχθρό (Βυζάντιο – Βαλκανικοί πόλεμοι – Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος)· τώρα μετετράπη σε οχυρό πνευματικών αγώνων και ουρανοδρόμων αναβάσεων προς τιμήν του αρχηγού των Μοναχών, του Τιμίου Προδρόμου και βαπτιστού Ιωάννου. «Ξεκινούμε, και έχει ο Θεός» είπε ο Γέροντας. Η εγκατάλειψη στην πρόνοια του Θεού έκανε πραγματικότητα το επώδυνο έργο. Οι λιγοστές και νεαρές ψυχές που τον ακολούθησαν πιστά και με υποδειγματική αφοσίωση ενσάρκωσαν τα όνειρα και έκαναν το θαύμα τρόπο της ζωής τους. Σήμερα αναπολώντας την ιστορία της Μονής, φαντάζουν όλα σαν μιάν «αλλοίωσιν της δεξιάς του Υψίστου».

Ο μέγας Πρόδρομος προειδοποιεί και εδώ την έλευση του Κυρίου στις καρδιές των

ανθρώπων. Η Μονή γίνεται ένας φάρος στην κυματώδη του βίου θάλασσα. Ο γύρω κόσμος δεν είχε ξαναδεί μοναχές. Στην αρχή με περιέργεια ή καχυποψία και στην συνέχεια με αγάπη αγκαλιάζουν το Μοναστήρι για να βρουν ανάπαυση στην μακρά και απανδόχευτο πορεία της ζωής τους. Και πράγματι, αυτό το Μοναστήρι, όχι μόνον για τους εγγύς αλλά και τους μακράν, γίνεται καταφύγιο και ανάπαυση από τα ποικίλα προβλήματα που μπορεί να κουβαλά ο καθένας. Οι αδελφές με την Γερόντισσα, και πρωτίστως με την πνευματική καθοδήγηση του Γέροντος, πέρα από κάθε άλλη μοναχική αρετή που καλλιεργούν στην προσωπική τους ζωή, επιδόθηκαν με ιδιαίτερο ζήλο στο μέγιστο χάρισμα της Εκκλησίας που είναι η αγάπη.

Στις μέρες μας ο άνθρωπος δεν πεινά τόσο από υλική τροφή, όσο από την κοινωνία της αγάπης. Όσο τα μέσα επικοινωνίας τελειοποιούνται, τόσο ο άνθρωπος αποξενώνεται από τον πλησίον του και χάνεται στην άβυσσο της εγωπαθείας και της παγωμένης αυτάρκειάς του. Η μοναξιά και η έλλειψη υγιούς επικοινωνίας είναι η μάστιγα της εποχής μας. Χρειάζεται φώτιση θεϊκή για να μπορούμε να ακούσουμε τον παραπανήσιο λόγο του πλησίον, να του μεταδώσουμε την αίσθηση της κατανόησης· ότι κάποιος ενδιαφέρεται γι᾽ αυτόν· κάποιος πονά. Κάποιος μπορεί να αφουγκραστεί τις ανάγκες του, κάποιος μπορεί να του συγχωρήσει τον δύστροπο χαρακτήρα του, να ανεχθεί τα κουσούρια του, την ιδιοτέλειά του, το άδικό του· κάποιος μπορεί τέλος πάντων να τον σεβαστεί, να του χαμογελάσει.

Στο Ακριτοχώρι όλοι έχουμε γευθεί πλουσιοπάροχα όλα αυτά τα θεϊκά αγαθά, με

τα οποία ζει ο άνθρωπος, και τα οποία χαρακτηρίζουν την ανθρώπινη, την σαρκίνην καρδίαν.

Ο Απόστολος Παύλος θέλοντας να ορίσει τον αληθή Χριστιανό, στον οποίο αναγνωρίζουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της διδασκαλίας του Χριστού, μιλά για την σαρκίνην καρδίαν, στην οποία εγχαράσσονται βαθιά και ανεξίτηλα οι θεϊκές σφραγίδες, αναγνωριζόμενος έτσι ο κατέχων αυτήν, ως επιστολή Χριστού. Αντιδιαστέλλει την σαρκίνην καρδίαν από την λιθίνην καρδίαν.

Η λίθινη καρδιά – πέρα από κάθε άλλη ερμηνεία- θα μπορούσε να υποθάλπει μια βλοσυρή αγιότητα, αποστειρωμένη και αποκρουστική, που θα αποπνέει οσμή θανάτου, έτοιμη να κατεάξει κάθε συντετριμμένον κάλαμον. Ούτε πάλι θα ήθελε ο Απόστολος την καρδιά άυλη, γιατί γνωρίζει πως ο δημιουργός έκτισε τον άνθρωπο με σοφία και τον επροίκισε μ᾽ αυτήν την σαρκίνην καρδίαν στην οποία θα μπορούν να αποτυπώνονται τα σημάδια του Αγίου Πνεύματος, σαν άλλο αυτοκρατορικό χρυσόβουλο. Γι᾽ αυτό και η Γραφή θέλει στην καρδιά να εδράζονται οι συναισθηματικές δυνάμεις της ψυχής. Αυτές οι δυνάμεις με τις οποίες αισθάνεται και κατανοεί τον εαυτό του, αισθάνεται και κατανοεί τον πλησίον του.

Μια τέτοια καρδιά δονεί και την ψυχή της Προδρομικής αδελφότητος. Αυτή η καρδιά πληροφορεί ανεπαίσθητα και πειστικά την γνησιότητα της θυσιαστικής προσφοράς ως επέκταση της λειτουργικής εμπειρίας της Εκκλησίας μας.

Μοναχός δεν είναι αυτός που χωρίζεται από τον κόσμο για να σώσει την ψυχή του μόνον· αυτό θα ήταν μια ύπουλη πλάνη. Αλλά είναι αυτός που χωριζόμενος από όλους, ενώνεται με όλους, καθώς ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος λέγει. Είναι αυτός που θυσιάζει την ψυχή του για το καλό όλων, όπως ο Πατροκοσμάς έπραξε, αφήνοντας την αγαπημένη του ησυχία για να διακονήσει τους εν ανάγκαις αδελφούς του. Είναι η αποκορύφωση της αγάπης «ίνα τις την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων αυτού». Οι όποιες άλλες ασκήσεις που μπορεί να συναντήσει κανείς μέσα στη μοναχική ζωή, αν δεν εμφορούνται και δεν ελέγχονται από την λυδία λίθο της αγάπης, πέφτουν στο κενό σαν φαρισαϊκή αποταμίευση αξιόμισθων πράξεων εγωιστικής αυτάρκειας. Είναι το έλαιον των λαμπάδων των δέκα παρθένων που ξεκαθαρίζει την γνησιότητα της ευαγγελικής οδού.

Περιδιαβαίνοντας την Μονή του Τιμίου Προδρόμου αισθάνεσαι άμεσα αυτόν τον πνευματικό άνεμο ως αύρα λεπτή να γεμίζει την ύπαρξή σου. Τότε ακούς στο βάθος της καρδιάς σου «Δόξα τω Θεώ», αρχίζεις να ζεις και χαίρεσαι γι᾽ αυτό. Τότε λες: «Λάλει Κύριε και ο δούλος σου ακούει». Γιατί τότε νοιώθεις την αγάπη του Θεού να σε πλημμυρίζει και τότε μπορείς να θυσιάζεις τα πάντα για την αγάπη Του. Είναι το νυν και το αεί της βασιλείας του Θεού.

Τότε αποκτούν νόημα όλα. Το άναμμα του καντηλιού, η ύφανση στον αργαλειό, το σκάλισμα του κήπου, ως μυστική λαμπαδοφεγγία φωτίζουν τα μονοπάτια του ουρανού. Το μάζεμα των ελιών, το σκούπισμα της αυλής, το κέρασμα του προσκυνητή, όλα γίνονται προσευχή.

Το τάλαντο θα σημάνει μέσα στην βαθιά σιγαλιά της νυκτός για να συνάξει την αδελφότητα στο Καθολικό της Μονής, να αναπέμψουν ευχαριστία στον Κύριο του σύμπαντος, να ενωθούν με τον ουρανό. «Χορός Αγίων εκκλησιάζει ημίν, και άγγελοι μετά ανθρώπων συνεορτάζουσι». Τα επουράνια και τα επίγεια συναντώνται μέσα στην Θεία Λειτουργία, για να αποσπασθούμε έστω και για λίγο από την δουλεία της φθοράς «εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού».

Ξημερώνοντας, η ημέρα θα προπέμψει τις αδελφές στα διακονήματα που με θαυμαστή επιμέλεια αναλαμβάνουν, για να επεκτείνουν την λειτουργία στην καθημερινότητα. «Πάντα ευσχημόνως και κατά τάξιν γινέσθω», για να φανεί η καλλιέργεια της πνευματικής ζωής στη θυσία της αγάπης. Όλα εδώ είναι σφιχτοδεμένα και καλοβαλμένα, όπως τα σπυριά μέσα στο ρόδι. Το φαγητό και η όποια σωματική ανάπαυση συγκερνούνται με την πνευματική ενατένιση, για να γίνονται όλα και σε όλα ο Χριστός. «Τα πάντα εν πάσι Χριστός».

Έτσι, η ζωή της αδελφότητος γίνεται υμνωδία και ενώνονται με όλες τις φωνές του κόσμου στη μεγάλη δοξολογία της κτίσης· «Πάσα πνοή αινεσάτω τον Κύριον».